

[Anne Grete Holmsgård]

landet er blevet opdyrket. Men de dyr, der jages, hvad enten det er dem, der løber eller flyver hen over jorden, trives faktisk ikke på kornmarkerne. De trives alene i kraft af, at der er noget rundt om kornmarkerne, hvor de kan yngle, hvor de kan formere sig, hvor de kan gemme sig, og hvor de kan finde føde; det kan de nemlig ikke på kornmarkerne. Vi ved jo alle sammen, at der i de områder – mest i udlandet – hvor der er mil på mil af kornmarker, heller ikke er noget vildt, hverken det løbende eller det flyvende.

Det tredje argument, statsministeren havde, var, at jagt især foregår på landbrugsarealer. Det gør den nok på den måde, at man skal igennem nogle landbrugsarealer, men igen er situationen altså den, at hvis der ikke er noget vildt, er der ikke noget at jage, og så er der heller ingen jægere. Og hvis man ikke sørger for, at vildtet bliver plejet, kommer man ud i den situation, at jægerne simpelt hen må lægge op, og det synes jeg ville være ærgerligt.

Men som situationen er i dag, og som der administreres, bliver der faktisk mindre og mindre vildt, og det synes jeg egentlig også statsministeren må kunne være forstående over for, selv om det måtte give lidt øretæver internt, eller hvad det nu gør, men det vil ministeren jo nok ikke sige ja til at det gør. Derfor er det i virkeligheden ud fra alle argumenter, ikke bare nogle få, mest hensigtsmæssigt at flytte det over under miljøministeriet, hvor man er sikker på at der bliver en egentlig naturbevarelse og en sikring af, at der overhovedet er noget at jage fremover.

Lone Dybkjær (RV):

Statsministeren var inde på, at der var en lang tradition bag jagtloven og et nært samarbejde mellem jagt og landbrugsministerium osv. Det er jeg helt enig i. Hvis alt var perfekt, hvis administrationsdepartementet havde sagt, at alt var helt fint, og at der ikke var grund til at ændre noget, kunne man måske nok sætte spørgsmålstegn ved denne diskussion, men det er jo ikke det, der er udgangspunktet.

Statsministeren kom til at sige – jeg forstod det ikke helt – at vildtreservater og naturreservater bør være skilt ad. Det kan godt være, statsministeren mente i administrativ henseende; det kan i hvert fald ikke gælde i

det virkelige liv, for dér hænger de jo på en eller anden måde sammen. Det er netop det, vi har villet sige: tingene hænger sammen – uden natur ingen dyr, og man kan i og for sig også sige omvendt.

Så siger statsministeren, at jagten hører naturligt sammen med landbruget. Nu synes jeg ikke, man skal ridse hele forslaget op, og statsministeren imødegik da også nogle af argumenterne, så det kan vi jo se nærmere på i udvalget. Men det er altså ikke kun jagten, dette her handler om, selv om vi har sagt jagtadministrationen i forslagets hovedoverskrift; det er hele vildtforvaltningen, herunder jagten.

Som også fru Anne Grete Holmsgård var inde på, udvikler dyrene sig jo ikke bare på den opdyrkede jord; det er meget vigtigt, at vi netop har en rig flora, som dyrene kan udvikle sig i. Statsministeren siger, at vi har en vildtrigdom uden lige, men det synes jeg ikke er noget argument i sig selv, for det afgørende må være, om den vildtrigdom udvikler sig eller går tilbage. Hvad er tendensen i det? Det diskuterer vi jo også. På nogle områder udvikler den sig, men på ændre områder udvikler den sig ikke; der er faktisk dyr, der er truede, men det kan vi jo også se på i udvalget.

Det, man kan ønske sig nu under udvalgsarbejdet, er, at vi får diskuteret den overordnede målsætning på dette område og får en saglig drøftelse af, hvordan det står til, om der er hensigtsmæssig administration, ligesom vi skal drøfte administrationsdepartementets rapport osv. Jeg hører altså til dem, der mener, at dette forslag selvfølgelig bør gennemføres, og det har jeg argumenteret for. Men jeg vil også anbefale de ordførere, der bare har været imod forslaget af principielle grunde, at gå ind i en saglig drøftelse af det. På en lang række andre områder, hvor vi skal prøve på at nå til enighed, tager man en saglig drøftelse af den overordnede målsætning og finder ud af, om man er enig i den, og så prøver man at se, om man politisk kan nå til enighed om noget som helst. Det vil jeg håbe vi bliver i stand til under dette udvalgsarbejde.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg har ikke så mange bemærkninger at gøre. Fru Anne Grete Holmsgård udtalte –